

**De non suscipiendis rebus hisce momentaneis, et ne patiamur nos decipi
huius vitae oblectamentis; et in psalmum lxxii**

**Εἰς τὸ μὴ θαυμάζειν τὰ πρόσκαιρα, μηδὲ δελεάζεσθαι ἐν τοῖς τερπνοῖς
τοῦ βίου· καὶ εἰς τὸν ἑβδομηκοστὸν δεῦτερον ψαλμὸν**

Ἐπειδὴ ὁ ἡμέτερος νοῦς εὐολισθέτερος ὑπάρχων, ῥαδίως καταφέρεται πρὸς τὰ τερπνὰ τοῦ βίου, λήθην λαμβάνων τῶν μελλόντων ἀγαθῶν. Ὅθεν χρὴ ἡμᾶς μὴ παρέργως ἔχειν πρὸς τὴν τῶν αἰσθήσεων φυλακὴν· ὁ γὰρ μισόκαλος πειράζων συγχέει τὰ πράγματα, ὅπως μὴ εὕρη ὁ κυβερνήτης νοῦς διαστεῖλαι ἀναμέσον καλοῦ τε καὶ κακοῦ. Ἐν τῷ οὖν ἐπισυναχθῆναι ἐφ' ἡμᾶς ματαίους λογισμούς, πρὶν ἡμᾶς γενέσθαι ἐν τῷ σκοτισμῷ αὐτῶν, συντόμως πρὸς τὴν πνευματικὴν διδασκαλίαν ἀναδράμωμεν, ἄδοντες σὺν τῷ Προφήτῃ τὸν γεγραμ 144 μένον ψαλμὸν· πάνυ γὰρ ἡμῖν συμβάλλεται ἢ ἐν αὐτῷ ἐγκειμένη διδασκαλία. Ἐξηγεῖται γὰρ ὁ Προφήτης ἐν αὐτῷ τὸ ἀνώμαλον τοῦ βίου, τοὺς πειρασμούς, καὶ τοὺς ἀλισκομένους διὰ τῶν πειρασμῶν, καὶ τοὺς περιγινόμενους τῶν πειρασμῶν διὰ τῆς ὑπομονῆς· καὶ τὰς ἐκάστου ἀμοιβὰς ἐνεχάραξεν ἐν αὐτῷ. Ὅθεν καὶ καθαιρέτης τυγχάνει ἀλαζονείας τε καὶ κενοδοξίας, καὶ πρὸς τὴν ἀληθινὴν δόξαν ὀδηγεῖ τοὺς σωθῆναι βουλομένους. Μὴ οὖν μόνον τὰς λέξεις διέλθωμεν, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐν αὐτῷ νοῦν ἐπιστήσωμεν τοῖς ῥήμασι μετὰ ἀκριβείας, ὅπως καὶ τῆς δυνάμεως τῶν λεγομένων καταξιωθῶμεν ποιηταὶ γενέσθαι. Φησὶ γὰρ ὁ Προφήτης· ὡς ἀγαθὸς ὁ Θεὸς τῷ Ἰσραὴλ, τοῖς εὐθέσι τῆ καρδία! Ἐμοῦ δὲ παρὰ μικρὸν ἐσαλευθήσαν οἱ πόδες, παρ' ὀλίγον ἐξεχύθη τὰ διαβήματά μου· ὅτι ἐζήλωσα ἐπὶ τοῖς ἀνόμοις εἰρήνην ἀμαρτωλῶν θεωρῶν· ὅτι οὐκ ἔστιν ἀνάνευσις ἐν τῷ θανάτῳ αὐτῶν καὶ στερῶμα ἐν τῇ μάστιγι αὐτῶν· ἐν κόποις ἀνθρώπων οὐκ εἰσὶ καὶ μετὰ ἀνθρώπων οὐ μαστιγωθήσονται. Διὰ τοῦτο ἐκράτησεν αὐτοὺς ἢ ὑπερηφανία εἰς τέλος, περιεβάλοντο ἀδικίαν καὶ ἀσέβειαν ἑαυτοῖς. Ἐξελεύσεται ὡς ἐκ στέατος ἢ ἀδικία αὐτῶν, διήλθοσαν εἰς διάθεσιν 145 καρδίας· διενοήθησαν καὶ ἐλάλησαν πονηρίαν, ἀδικίαν εἰς τὸ ὕψος ἐλάλησαν· ἔθεντο εἰς οὐρανὸν τὸ στόμα αὐτῶν. Τί δέ ἐστιν, ἀδικίαν εἰς τὸ ὕψος ἐλάλησαν καὶ ἔθεντο εἰς οὐρανὸν τὸ στόμα αὐτῶν; Ὁ λέγει τοιοῦτόν ἐστι· ποιούντων αὐτῶν τὰ κακά, καὶ τὴν μάστιγα τῆς κακίας αὐτῶν παραυτὰ μὴ ἀπειληφότες, δοκοῦσι μὴ εἶναι Θεόν, ἄφρονες γενόμενοι. Φησὶ γάρ· εἶπεν ἄφρων ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ· οὐκ ἔστι Θεός. Ἀδικίαν εἰς τὸ ὕψος ἐλάλησαν· ἔθεντο εἰς οὐρανὸν τὸ στόμα αὐτῶν, καὶ ἠγλώσσα αὐτῶν διήλθεν ἐπὶ τῆς γῆς· διὰ τοῦτο ἐπιστρέψει ὁ λαός μου ἐνταῦθα, καὶ ἡμέραι πλήρεις εὐρεθήσονται ἐν αὐτοῖς. Καὶ εἶπαν, πῶς ἔγνω ὁ Θεός, καὶ εἰ ἔστι γνῶσις ἐν τῷ Ὑψίστῳ; Ἴδου οὗτοι οἱ ἀμαρτωλοὶ καὶ εὐθηνοῦντες· εἰς τὸν αἰῶνα κατέσχον πλούτου. Καὶ εἶπα· ἄρα ματαίως ἐδικαίωσα τὴν καρδίαν μου καὶ ἐνιψάμην ἐν ἀθώοις τὰς χεῖράς μου· καὶ ἐγενόμην μεμαστιγωμένος ὅλην τὴν ἡμέραν, καὶ ὁ ἔλεγχός μου εἰς τὰς πρωΐας. Εἰ ἔλεγον· διηγῆσομαι οὕτως, ἰδὸν τῆ γενεᾶ τῶν υἱῶν σου ἠσυνθέτηκα. Καὶ ὑπέλαβον τοῦ γνῶναι 146 τοῦτο· κόπος ἐστὶν ἐνώπιόν μου, ἕως οὗ εἰσέλθω εἰς τὸ ἁγιαστήριον τοῦ Θεοῦ καὶ συνῶ εἰς τὰ ἔσχατα αὐτῶν. Ἄκουε τοίνυν τί ἐστὶ τὰ ἔσχατα τῶν ἐπιλανθανομένων τοῦ Θεοῦ. Φησὶ γάρ· διὰ τὰς δολιότητας αὐτῶν ἔθου αὐτοῖς κακά, κατέβαλες αὐτοὺς ἐν τῷ ἐπαρῆναι. Πῶς ἐγένοντο εἰς ἐρήμωσιν ἐξάπινα; Ἐξέλιπον, ἀπώλοντο διὰ τὴν ἀνομίαν αὐτῶν, ὡσεὶ ἐνύπνιον ἐξεχειρομένου. Καὶ πάλιν λέγει· Κύριε, ἐν τῇ πόλει σου τὴν εἰκόνα αὐτῶν ἐξουδενώσεις. Καὶ ποία αὕτη ἢ πόλις; Ἡ ἄνω Ἱερουσαλήμ. Καὶ πάλιν· ὅτι ἐξεκαύθη ἡ καρδία μου, καὶ οἱ νεφροί μου ἠλλοιώθησαν, κἀγὼ ἐξουδενωμένος καὶ οὐκ ἔγνω, κτηνώδης ἐγενήθην παρὰ σοί. Κἀγὼ διαπαντὸς μετὰ σοῦ· ἐκράτησας τῆς χειρὸς τῆς

δεξιᾶς μου καὶ ἐν τῇ βουλῇ σου ὠδήγησάς με. Τί δέ ἐστι· καὶ ἐν τῇ βουλῇ σου ὠδήγησάς με; Ὁ λέγει, νομίζω, τοιοῦτόν ἐστι· ἀπεκδυσάμενος, φησί, τὸ τῆς σαρκὸς θέλημα, καὶ πρὸς ὑποδοχὴν καὶ τήρησιν τῶν ἐντολῶν σου ἑμαυτὸν παραστησάμενος, ἐν τῇ βουλῇ σου ὠδήγησάς 147 με, οὐ γὰρ ἴστων τὸ ἑμαυτοῦ θέλημα. Ὅθεν ὡς πατὴρ ἀγαθός, υἱὸν ἔχων ἀγαπητόν, ἐκράτησας τῆς χειρὸς τῆς δεξιᾶς μου, καὶ ἐν τῇ βουλῇ σου ὠδήγησάς με, διὸ καὶ μετὰ δόξης προσελάβου με. Τί γάρ μοι ὑπάρχει ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ παρὰ σοῦ τί ἠθέλησα ἐπὶ τῆς γῆς; Ἐξέλιπεν ἡ καρδιά μου καὶ ἡ σὰρξ μου, ὁ Θεὸς τῆς καρδίας μου. Τί ἐπιζητῶν; Τὰς ἄνω διατριβάς. Ὅν τρόπον γὰρ ἐπιποθεῖ ἡ ἔλαφος ἐπὶ τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων, οὕτως ἐπιποθεῖ ἡ ψυχὴ μου πρὸς σέ, ὁ Θεός. Ἐδίψησεν ἡ ψυχὴ μου πρὸς τὸν Θεὸν τὸν ἰσχυρόν, τὸν ζῶντα· πότε ἤξω καὶ ὀφθήσομαι τῷ προσώπῳ τοῦ Θεοῦ; Καὶ ἡ μερίς μου ὁ Θεὸς εἰς τὸν αἰῶνα. Βάθυνόν σου τὸν νοῦν σφόδρα πρὸς ὑποδοχὴν τῶν λεγομένων. Οἷαν φοβερὰν λέξιν ἐπιφέρει λέγων, ὅτι ἰδοὺ οἱ μακρύνοντες ἑαυτοὺς ἀπὸ σοῦ ἀπολοῦνται· ἐξωλόθρευσας πάντα τὸν πορνεύοντα ἀπὸ σοῦ. Ἐμοὶ δὲ τὸ προσκολλᾶσθαι τῷ Θεῷ ἀγαθόν ἐστι, τίθεσθαι ἐν τῷ Κυρίῳ τὴν ἐλπίδα μου, τοῦ ἐξαγγεῖλαι με πάσας τὰς αἰνέσεις σου ἐν ταῖς πύλαις τῆς θυγατρὸς Σιών. Ἔχοντες τοιγαροῦν, ἀγαπητοί, βοηθήματα ἐκ τῶν θείων Γραφῶν, καὶ 148 ὁδὸν τετριμμένην καὶ εὐθεῖαν ἀπάγουσαν πρὸς τὰς οὐρανίους πύλας, μὴ ἀμελήσωμεν τῆς ἀποκειμένης ἡμῖν ἐλπίδος ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Ἔρχεται γὰρ ὁ Κύριος, καθὼς γέγραπται· οὗ τὸ πτύον ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ, καὶ διακαθαριεῖ τὴν ἄλωνα αὐτοῦ, καὶ συναΐξει τὸν σῖτον εἰς τὴν ἀποθήκην αὐτοῦ, τὸ δὲ ἄχυρον κατακαύσει πυρὶ ἀσβέστῳ. Αὐτῷ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.